

Egy kocsárnyi mese

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy pacsirta. Unta már az *Akác*os úttal szerzett népszerűséget (NB: Nyáreste volt, pacsirta szólt a fán...), így hát újabb kalandokra vágyott. Tavasz lett megint, tavasz lett újra, s az ember, az ember, az ember ilyenkor messzire lát. Hát még a pacsirta?!

Gondolt egyet, és fölparittyázta magát az égre! A legelső, amit látott, annyira meglepte, sőt megbotránkoztatta, hogy még a csőre is tátva maradt. Alant ugyanis a sok-sok pipevirág éppen a fejét dugta! Közben ilyeneket mondogattak: „Bontsd ki a kedvem! Bontsd ki: lobogtasd! Reményemlődből öröm tejével szoptass meg engem!” A meglepett pacsirta hamar ráunt a voyeurszerepre, és elfordította tekintetét.

Észak felé nézelődött, Tótország irányába, és meglátott egy kőkáplonyicskát. Ez a káplonyicska bellől aranyas volt, küél viszont irgalmas. Annyira irgalmas, hogy még azt is eltúrte, hogy majd egy Csodafiúszarvas felálljon az oltáron. A kőkáplonyicskában benne lakott a Szent Világ, aki aranyban meglehetősen jól volt eleresztve. A hívek éppen szekálták. (A szekálás ősi magyar kifejezés, és annyit jelent, hogy valakinek szálanként kitépkedik az arany szekállát.) Szent Világot a szekálás után megkérdezték, hogy miét is ül ott. Válasza elég kimerítő volt: „Azé ülök itt, mer várom a harangokat, megkonduljanak, a bűnösök ide folyamoggyanak, bűnbánatot tarcsanak, a bűnösök ide folyamoggyanak, bűnbánatot tarcsanak, szent asztalomról táplálkoggyanak, hogy örök életet éljenek, örök életet éljenek...”

Mindezt persze egy levegővel mondta el, amitől annyira kimerült, hogy már csak apró beszédhibákkal tudta folytatni: „Aki esztet elmongya eszte lefektibe, testye beteg.” Végül még a mennyországra is utalt (természetesen 3 ny-nyel), majd áment.

A pacsirta ekkor tekintetét dél felé fordította, és bosnyák földön török dervisek felvonulására lett figyelmes, akik saját hátukat csapdosták jázminfavesszővel, és közben török szavakat mormoltak ilyenformán: „neki tülekedik, neki tülekedik”. Az út mentén sokan figyelték őket, köztük egy fura szerzet, akinek az agancsa is ilyen jázminfával volt kifényesítve, és hát – szó, ami szó – összevissza beszélt. Azt viszont ő sem értette, mit kiabálnak a dervisek. Meg is kérdezte az egyiktől: „Mielőtt megpörkölődnék és megvékonyodnék, és golyó kerülne a szügyembe, ugyan mondd már meg, igazhitű ember, mit ismételgettek olyan lelkesen!”

„Neki tülekedik” – válaszolta csapkodás közben a megszólított dervis.

„Hát én ezt nem értem” – mondta a fura szerzet, és bánatában gyorsan telesírta a Balatont.

„Hiába is mondanám neked 12-szer, akkor sem értenéd!” – vetette oda a dervis pökhendi módon.

„De ha egy hanggal vagy kettővel magasabban mondanád, akkor biztosan megérteném!” – esedezett a fura figura.

„Mondhatom én neked kvintkánonban is, akkor se fogod érteni! De tessék: Neki-neki, tüle-tüle, kedik-kedik!” – vágta oda sforzatókkal tarkítva a dervis.

„Értem már: neki tülekedik! De hát kinek tülekedik?”

Ezt azonban már nem hallotta meg a távolodó dervis, vagy csak önvédelemből nem akarta meghallani.

„Hiába sietek, lemaradok” – motyogta ekkor maga elé lihegve a fura szerzet, majd óvatlanul felfedte kilétét a körülötte állóknak: „Csodafiúszarvas vagyok!”

A környülállók némi értetlenséggel pillantottak rá, de a kijelentése varázsszónak tetszhetett, mert igazi csoda történt: a Csodafiúszarvas egy szempillantás alatt ott termett a kőkáplonyicskában, felállt az oltáron, és rövid hallásfejlesztő beéneklés után lelkesen énekelni kezdett: „Tizenhárom gyertya van a szoknyámon, Azt gondoltam, férjhez megyek a nyáron, De már látom, semmi se lesz belőle, Tizenkettőt meggyújtatok belőle.”

A derék Csodafiúszarvas nem is sejtette, hogy ezzel a férjhezmeneteli szándékával milyen trendi felfogást képvisel. És mivel nem ment férjhez, nem is halt meg, hanem még ma is él.